

Arrest

nr. 228 468 van 5 november 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X en X, die allen verklaren van Israëlsche nationaliteit te zijn, op 26 juni 2019 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 21 mei 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESPERS, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 mei 2019 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) onontvankelijk bevonden.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23.12.2015 werd ingediend en op datum van 12.05.2017, 16.11.2017, 19.02.2018, 25.06.2018, 21.10.2018 en 03.02.2019 werd geactualiseerd door:

B., M. (R.R. (6)...)

Meisjesnaam: M. M.

Geboren te A. op 24.10.1975

B., N. ((6)...)

Geboren op 14.03.1974

Wettelijk vertegenwoordiger van:

B., M. (R.R. (6)...)

Geboren op 28.06.2009 te Antwerpen

Meerderjarige kinderen:

B., Y. (R.R. ...)

Geboren te Edegem op 12.12.1996

B., A. (R.R. (6) ...)

Geboren op 03.07.2000 te Edegem

Nationaliteit: Israël

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van mevrouw blijkt dat zij op 02.09.1993 aangetroffen werd bij een administratieve controle. Op datum van 24.11.2009 diende zij haar eerste aanvraag 9bis in. Deze aanvraag werd ongegrond afgesloten op 14.02.2011 en ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 20.05.2011. Haar tweede aanvraag op basis van artikel 9bis, ingediend op 01.06.2012, werd onontvankelijk afgesloten op datum van 05.09.2013 en ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 05.07.2016. Op datum van 23.12.2015 diende zij samen met haar echtgenoot huidige aanvraag 9bis in.

Uit het administratief dossier van mijnheer blijkt dat hij op 14.05.2000 het voorwerp was van een administratieve controle. Op 20.11.2001 werd betrokkene opnieuw aangetroffen en onmiddellijk gerepatrieerd. Op datum van 22.01.2002 werd betrokkene nogmaals aangetroffen en eveneens onmiddellijk gerepatrieerd. Betrokkene verbleef in de gevangenis van 17.12.2003 tot 31.12.2003 en nogmaals van 19.11.2015 tot 04.02.2016, datum waarop hij door onze diensten gerepatrieerd werd naar Tel Aviv. Op datum van 23.12.2015 diende betrokkene huidige aanvraag 9bis samen met zijn vrouw en kinderen.

Betrokkenen beroepen zich op de zogenaamde 'omzendbrief Turtelboom'. Echter deze omzendbrief werd integraal overgenomen door de instructies Wathelet. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkenen halen aan dat Dienst Vreemdelingenzaken zou aanvaard hebben dat er in hoofde van betrokkenen buitengewone omstandigheden zouden zijn die rechtvaardigen dat betrokkene hun aanvraag hier indienen en niet in hun land van herkomst. En dit omdat de vorige aanvraag 9bis d.d. 24.11.2009 (enkel ingediend voor mevrouw en de drie kinderen) ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard op 14.02.2011. Hieromtrent dient echter opgemerkt te worden dat het niet is omdat een aanvraag ooit ontvankelijk werd verklaard, dat dit in de toekomst ook altijd zo zal zijn. Elke aanvraag wordt namelijk apart onderzocht. Het is namelijk zo dat de omstandigheden waarom een aanvraag in het verleden ontvankelijk werd verklaard ondertussen verdwenen of gewijzigd kunnen zijn. Bijgevolg lijkt

het logisch dat iedere aanvraag opnieuw dient te worden onderzocht (RVV: arrestnr: 60 173 van 26 april 2011).

Betrokkenen beroepen zich op hun jarenlange ononderbroken verblijf in België. Echter, uit het administratief dossier van mijnheer blijkt dat er geen sprake is van een ononderbroken jarenlang verblijf. Betrokkene werd reeds vier maal door onze diensten gerepatriëerd, de laatste maal op 04.02.2016. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat zijn paspoort een inreisstempel d.d. 13.02.2013 bevat. Betrokkene keerde dus ook minstens éénmaal vrijwillig terug. Bovendien stellen we vast dat betrokkenen zich jarenlang genesteld hebben in illegaal verblijf. Pas op datum van 24.11.2009 deed mevrouw een eerste poging om een verblijfsmachtiging te bekomen hoewel zij beweert sinds 1991 in België te verblijven. Mevrouw haalt aan dat zij hier naar school gegaan is omdat zij in België toekwam op 16-jarige leeftijd. Echter, mevrouw legt hiervan geen enkel bewijs voor evenmin bevat het administratief dossier hiervan de nodige bewijsstukken. Mevrouw beroept zich daarnaast op het feit dat zij louter om de technische redenen van meerderjarigheid geen verblijfsmachtiging ontving terwijl haar ouders en broers wel gemachtigd werden tot verblijf. Echter, we stellen vast dat uit het administratief dossier van mevrouw niet blijkt dat zij een aanvraag deed in toepassing van de wet van 22 december 1999 zoals haar ouders en broers dat wel deden. Ook bij huidige en vorige aanvragen 9bis legt betrokkene geen enkel bewijs dat zij effectief een aanvraag tot verblijfsmachtiging deed in deze periode. Betrokkene kan zich hierop dan ook niet nuttig beroepen en noch minder op de bewering dat deze machtiging haar louter om haar meerderjarigheid zou geweigerd zijn. Deze bewering wordt niet ondersteund door de objectieve informatie die zich in haar administratief dossier bevindt. Huidige aanvraag 9bis is de eerste poging van mijnheer om een verblijfsmachtiging te bekomen.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun drie kinderen in België geboren zijn, dat zij hier zijn opgevoed en naar school gegaan zijn of nog school lopen. Echter, we merken op dat het loutere feit in België geboren te zijn, naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf opent. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk. Wat betreft de scholing van de drie kinderen stellen we vast dat uit de voorgelegde stukken blijkt (rekening houden met de voorgelegde stukken bij de aanvragen 9bis uit 2009 en 2012) dat oudste zoon Y. hier school liep van schooljaar 2003/2004 tot en met schooljaar 2008/2009. Van latere schooljaren bevat het administratief dossier geen enkel bewijs. Voor A. worden voor dezelfde periode schoolattesten voorgelegd, maar geen enkel bewijs van scholing na schooljaar 2008/2009. Wat betreft hun dochter M., voor haar wordt geen enkel schoolattest voorgelegd, enkel een niet dateerd deel van een inschrijvingsformulier. Betrokkenen tonen dus enkel aan dat hun beide zonen hier schoolliepen in de periode van 01.09.2003 tot en met 30.06.2009. We stellen vast dat betrokkenen bij huidige aanvraag 9bis geen enkel schoolattest voorleggen. Betrokkenen verwijzen uitsluitend naar de voorgelegde stukken bij de aanvragen 9bis uit 2012 en 2009. We stellen echter vast dat bij de aanvraag uit 2012 ook geen recente schoolattesten worden voorgelegd. Enkel de aanvraag 9bis uit 2009 bevat schoolattesten. Betrokkenen leggen dus geen enkel attest voor dat betrekking heeft op hun kinderen en dit voor de afgelopen tien jaar, noch op schools vlak, noch op het vlak van hobby's of vrijetijdsbesteding noch op het vlak van sociale banden. De ingeroepen elementen kunnen dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid gezien het feit dat betrokkenen nalieten hun dossier de laatste tien jaar te actualiseren met recente bewijsstukken. Betrokkenen tonen op geen enkele wijze aan dat hun kinderen effectief hun leven hier opgebouwd hebben. Het gaat hier dus om een loutere bewering en dat is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat de kinderen niet kunnen terugkeren naar Israël omdat daar een totaal andere schoolcultuur zou heersen en dat de kinderen het Hebreeuws niet zouden beheersen. Betrokkenen vragen ook om rekening te houden met de leeftijd van de kinderen, namelijk 19, 15 en 6 jaar. Echter, allereerst stellen we vast dat met betrekking tot hun dochter het administratief dossier geen enkel bewijs van scholing bevat behalve een deel van het bewijs van inschrijving in de Y. school, dat bovendien niet gedateerd is. Met betrekking tot hun zoons stellen we vast dat het administratief dossier geen enkel bewijs van scholing bevat voor de afgelopen tien jaar. Bovendien zijn hun beide zoons momenteel reeds meerderjarig en dus niet langer leerplichtig. Verder merken we op dat de voorgelegde schoolattesten (van de periode van 2003 tot 2009) aantonen dat beide kinderen schoolliepen op Israëlische scholen, met name op Beth Limud, op de Yavne-school en op de Tachkemoni school. Op de website van deze laatste school wordt vermeld: "de profane vakken worden gegeven in het Nederlands, de joodse vakken daarentegen in hedendaags Hebreeuws. Het niveau van het Hebreeuws is zodanig hoog dat wie dat wil, gemakkelijk kan verder studeren in Israël." (www.tachkemoni.com). Op het inschrijvingsbewijs van hun dochter wordt uitdrukkelijk vermeld dat: "ik verklaar uitdrukkelijk kennis te hebben genomen van het reglement inzake de bijdragen voor niet-

gesubsidieerde Hebreeuwse lessen en de toepassing ervan volledig te aanvaarden.”. Ook op het zelf geschreven attest van school met betrekking tot Y., gedateerd op juni 2007, ter ere van het einde van het schooljaar staat de tekst zowel in het Nederlands als het Hebreeuws. De bewering dat hun kinderen geen Hebreeuws zouden spreken is dan ook niet geloofwaardig daar de kinderen Hebreeuws leerden op school in hun aangetoonde periode van scholing. Dit wordt verder ondersteund door de vaststelling dat mijnheer geen enkel bewijs van taalkennis voorlegt en mevrouw slechts één bewijs en dit uit de periode 1991 tot 1994. Dit maakt het niet aannemelijk dat betrokkenen in huiselijke taal niet hun moedertaal zouden spreken en dat de kinderen niet zouden zijn opgevoed in die taal.

Verzoekers maken niet aannemelijk dat hun kinderen geen enkele band met Israël hebben, noch dat ze een zodanige taal-en culturele achterstand hebben dat ze in Israël niet zouden kunnen aansluiten op school of niet zouden kunnen verder studeren. Hoewel de kinderen niet in Israël zijn geboren, hebben ze wel via hun ouders een band met Israël. Verzoekers hebben immers de Israëlische nationaliteit evenals hun kinderen. Bovendien zijn de kinderen naar Israëlische scholen gegaan (zie hierboven). Er mag dan ook van worden uitgegaan dat de kinderen de Israëlische taal en cultuur werd bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij geen binding meer zouden hebben met hun land van herkomst omdat hun andere familieleden in België zouden verblijven. Echter, we stellen vast dat uit het administratief dossier van mevrouw blijkt dat haar ouders en één broer inderdaad over een onbeperkt verblijfsrecht beschikken in België. Echter, mevrouw heeft nog twee andere broers (M. R. en M. M. A.) die niet over verblijfsrecht beschikken en waarvan niet aangetoond wordt dat zij zich in België bevinden. Wat mijnheer betreft, uit het administratief dossier blijkt niet dat hij familieleden heeft die in België verblijven, ook in het verzoekschrift haalt mijnheer dit niet aan. We stellen dus vast dat niettegenstaande een aantal familieleden over verblijfsrecht beschikt, betrokkenen nog verschillende andere familieleden hebben die niet in België verblijven. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat mijnheer herhaaldelijk terugkeerde naar Israël, zowel via repatriëring door onze diensten als vrijwillig. Betrokkenen maken het dan ook niet aannemelijk dat zij geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf.

Het feit dat de broer en de ouders van mevrouw legaal in België verblijven, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkenen geenszins van de verplichting om hun aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien betreft de verplichting om terug te keren slechts een eventueel tijdelijke verwijdering van het grondgebied en geldt ze voor het hele kerngezin.

Betrokkenen beroepen zich op op artikel 8 EVRM wat hun gezinsleven betreft maar ook in de ruime zin van het familieleven met hun andere legaal in België verblijvende familieleden. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. Allereerst stellen we vast uit het administratief dossier van mevrouw blijkt dat zowel haar ouders als één broer over verblijfsrecht beschikken in België. Uit haar administratief dossier blijkt ook dat zij nog twee broers heeft die niet in België verblijven. Er worden geen bewijzen voorgelegd dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn tussen betrokkene en haar ouders of broer. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: “Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux.” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van

broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). Uit het administratief dossier van mijnheer blijkt niet dat hij familieleden heeft in België. We mogen dus aannemen dat zowel mijnheer als mevrouw nog familie heeft in het land van herkomst. Met betrekking tot hun in België opgebouwde sociale leven leggen betrokkenen één verklaring voor, van de rabbijn van de synagoge, gedateerd op 19.11.2015. Verder wordt er geen enkel bewijs voorgelegd met betrekking tot opgebouwde sociale banden. Wat de kinderen betreft ook voor hen wordt er niets voorgelegd, geen bewijzen van effectieve scholing voor hun dochter en geen bewijzen van scholing de afgelopen tien jaar voor hun zoon, geen bewijzen van vrijetijdsactiviteiten of door de kinderen opgebouwde sociale banden in de afgelopen tien jaar. Betrokkenen tonen aldus niet aan dat hun netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een effectieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkenen beroepen zich op artikel 6.4 van de Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures van de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Deze richtlijn stelt dat de lidstaten in schrijnende gevallen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een verblijfsvergunning kunnen geven. Deze richtlijn bestaat reeds in de Belgische wetgeving via artikel 9bis. Betrokkenen tonen echter niet aan dat zij zich in buitengewone omstandigheden bevinden.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij volledig geïntegreerd zouden zijn in de Belgische gemeenschap en in de joodse gemeenschap te Antwerpen, dat mevrouw sinds haar 16e in België zou verblijven, dat zij inmiddels 24 jaar ononderbroken in België zou verblijven, dat mijnheer vrijwilligerswerk zou doen voor de synagoge, dat hij een belangrijke bijdrage zou leveren in de synagoge als sociale gemeenschapsplaats, dat de synagoge bereid zou zijn hem een arbeidscontract aan te bieden, dat er sprake zou zijn van totale integratie, dat zij onmiddellijk aan het werk zouden kunnen, dat zij volledig verankerd zouden zijn in de Belgische samenleving, dat er een totale kennis van het Nederlands zou zijn, dat mevrouw hier school gelopen zou hebben, dat mevrouw haar de eerste bladzijde van haar huurovereenkomst voorlegt, evenals een aanvraag om beroepskaart voor vreemdelingen van haar moeder d.d. 14.07.1992 waarop betrokkene vermeld wordt, een attest van gevolgde cursussen Nederlands, attesten van gevolgde spraaktherapie van Y. in 2004 en 2005, een ziekenhuisfactuur mbt hun dochter, een afspraakbevestiging voor hun dochter in het ZNA op 04.07.2012, een uittreksel uit een verpleegnota voor A. d.d. 06.07.2011, het afsprakenkaartje van hun dochter bij Kind & Gezin, een leveringsovereenkomst met Krëfel d.d. 21.02.1996, een integran werkorder met onleesbare datum, bewijzen van bankoverschrijvingen, bewijzen van betaling van nutsfacturen, een individuele rekening van de creche/peutertuin voor de maand september 1994, bewijzen betaling ziekenhuisfacturen, een afsprakenoverzicht bij APRA kliniek VZW d.d. 11.01.2001, verschillende betalingsherinneringen, bewijzen van consultatie bij het CLB d.d. 21.10.2003 en 22.11.2006, zwemdiploma's van A. en Y. behaald in de periode 2004-2008, verschillende aankoopbonnen meubelen en de vaccinatiekaart van A., voor mijnheer wordt slechts één getuigenverklaring voorgelegd) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Volledigheidshalve merken we op dat betrokkenen ondanks hun beweerde jarenlange verblijf zeer weinig integratiestukken voorleggen. (...)

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekers voeren een enig middel aan dat zij uiteenzetten als volgt:

"Schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 15 december 1980. Schending van artikel 8 E.V.R.M. Schending van artikel 6.4. van de Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.

Schending van de zorgvuldigheidsplicht. Schending van het redelijkheidsbeginsel.

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 15 december 1980 luidt als volgt:

" In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Artikel 6.4. van de Richtlijn 2008/115/EG luidt als volgt:

"De lidstaten kunnen te allen tijde in schrijnende gevallen, om humanitaire of om andere redenen beslissen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf te geven. In dat geval wordt geen terugkeerbesluit uitgevaardigd. Indien al een terugkeerbesluit is uitgevaardigd, wordt het ingetrokken of opgeschort voor de duur van de geldigheid van de verblijfsvergunning of andere vorm van toestemming tot legaal verblijf."

Eerste onderdeel,

Verzoekers hadden (zie aanvraag paragraaf 1. Ontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag) opgeworpen dat de aanvraag niet onontvankelijk kon verklaard worden, gezien de reeds eerder aanvaarde ontvankelijkheid en gezien ook nieuwe buitengewone omstandigheden.

Op 24 november 2009 dienden verzoekers een aanvraag machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Bij beslissing van 14 februari 2011 werd die aanvraag ontvankelijk doch ongegrond verklaard.

De ontvankelijkheid en het bestaan van buitengewone omstandigheden om de aanvraag in België te doen werd dus aanvaard.

Thans kan niet ernstig gesteld worden dat waar de ontvankelijkheid van de aanvraag van verzoekers aanvaard werd in 2011 deze thans, nu verzoekers nog langer verwijderd zijn van hun land van herkomst waar de aanvraag zou dienen te geschieden, de ontvankelijkheid thans niet zou aanvaard worden.

Er kan niet redelijk gesteld worden dat waar de ontvankelijkheid voorheen aanvaard werd deze thans niet (meer) aanwezig zou zijn. De beslissing van 2011 heeft op dit punt gezag van gewijsde.

Verzoekers hebben inmiddels België niet verlaten, en vergeleken met de aanvraag uit 2009 die ontvankelijk verklaard werd, zijn zij inmiddels ruim zes jaar langer verwijderd van hun land van herkomst en verblijven zij zes jaar langer in België.

Dat derhalve reeds werd aangenomen dat het voor verzoekers buitengewoon moeilijk is om zich te begeven naar hun land van herkomst om aldaar de aanvraag in te dienen.

Verzoekers hebben reeds blijk gegeven van het bestaan van buitengewone omstandigheden die hen toelaten om hun regularisatie verzoek in België in te dienen.

De minister kan dit gegeven zonder discussie als een buitengewone omstandigheid aanvaarden.

De bestreden beslissing geeft als motief:

"Hieromtrent dient echter opgemerkt te worden dat het niet is omdat een aanvraag ooit ontvankelijk werd verklaard, dat dit in de toekomst ook altijd zo zal zijn. Elke aanvraag wordt namelijk apart onderzocht. Het is namelijk zo dat de omstandigheden waarom een aanvraag in het verleden ontvankelijk werd verklaard ondertussen verdwenen of gewijzigd kunnen zijn. Bijgevolg lijkt het logisch dat iedere aanvraag opnieuw dient te worden onderzocht (RvV, nr. 60 173 van 26 april 2011)".

Verzoekers betwisten dit motief principieel. Eens de ontvankelijkheid aanvaard kan hier niet op worden teruggekomen wanneer het gaat om dezelfde betrokkenen. De beslissing heeft gezag van gewijsde. Er dient aanvaard dat wanneer voorheen de ontvankelijkheid werd aanvaard, later hierop niet kan worden teruggekomen. Het gaat in beide aanvragen over een aanvraag op basis van hetzelfde artikel 9bis vreemdelingenwet, en niet om een aanvraag in het kader van een andere procedure. De rechtsgronden van beide aanvragen zijn identiek.

De onmogelijkheid om van een eerdere beslissing van ontvankelijkheid af te wijken, is nog des te meer het geval daar de ontvankelijkheidsverklaring betrekking heeft op een aanvraag uit 2009, met beslissing in 2011, en de hier behandelde aanvraag dateert van 2015, zodat verzoekers nog zes jaar langer zijn weggebleven van het land van herkomst, zodat de buitengewone omstandigheden die maken dat zij de aanvraag niet in dat land van herkomst kunnen indienen, nog pertinenter zijn. Hierbij dient opgemerkt te worden dat de huidige beslissing tien jaar valt na de eerdere beslissing van ontvankelijkheid. Er was dus tien jaar langer verblijf, wat de buitengewone omstandigheden nog evidentier maakt. De verantwoordelijkheid hiervoor ligt ook bij verwerende partij die een beslissing neemt vier jaar na de aanvraag.

In tweede instantie faalt de bestreden beslissing waar deze stelt dat er toch de onontvankelijkheid kan uitgesproken worden 'namelijk zo de omstandigheden waarom een aanvraag in het verleden ontvankelijk werd verklaard ondertussen verdwenen of gewijzigd kunnen zijn'. Zo deze stelling al kan aanvaard worden, quod non, is het dan ook aan verwerende partij om aan te tonen en uitdrukkelijk te motiveren dat de omstandigheden waarom de aanvraag in het verleden ontvankelijk werd verklaard ondertussen verdwenen of gewijzigd zijn. De beslissing motiveert hierover niet. De beslissing stelt duidelijk niet waarom de beslissing in het verleden ontvankelijk werd verklaard, laat staan dat zij in de thans bestreden beslissing, zou motiveren wat er aan die omstandigheden van de ontvankelijkheidsverklaring (omstandigheden die dus niet worden aangeduid), zou gewijzigd zijn of dat zij zouden verdwenen zijn.

In derde instantie betwisten verzoekers, ondergeschikt, het motief ook concreet. Verzoekers hadden (zie hierboven) concrete argumenten aangehaald om te stellen waarom een voorheen ontvankelijk verklaarde aanvraag thans opnieuw ontvankelijk diende verklaard te worden. Zo hadden zij gewezen op het feit dat zij ruim zes jaar langer in het land verbleven, dat zij België niet verlaten hadden en het ook om die reden van langer weg te zijn (of er nooit geweest te zijn) van Israël, het nog evidentier was dat er buitengewone omstandigheden waren.

De bestreden beslissing kan niet in algemene termen, zonder te antwoorden op de concrete argumenten van verzoekers, stellen dat omdat een aanvraag ontvankelijk werd verklaard 'dat dit in de toekomst ook altijd zo zal zijn'.

De beslissing diende te motiveren waarom de door verzoekers concreet gegeven argumenten om thans te stellen dat de aanvraag opnieuw ontvankelijk diende verklaard te worden, niet konden weerhouden worden. De bestreden beslissing doet dit niet. Er is geen enkel motief ter weerlegging van deze argumenten.

De Raad van State bepaalde bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn. (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998, R.v.St. 1998, 69).

Buitengewone omstandigheden "zijn omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen".

Gezien het tijdsverloop diende aanvaard te worden dat er omstandigheden waren die het onmogelijk, minstens bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen.

Verzoekers merken nog op dat alleszins voor de drie in België geboren kinderen, die nooit in Israël hebben gewoond, Israël niet als het 'land van herkomst' kan beschouwd worden. Hun land van

herkomst is België. Land van herkomst is niet hetzelfde als het land waarvan iemand de nationaliteit heeft. De vreemdelingenwet maakt in diverse artikels dat onderscheid. Ook om die reden dient de beslissing te worden verworpen.

Zowel de motiveringsverplichting als de redelijkheidsverplichting en artikel 9bis vreemdelingenwet zijn hier geschonden.

Ondergeschikt,

Tweede onderdeel,

Het kernargument in de aanvraag van verzoekers is hun zeer langdurig verblijf in België.

B. M. is hier vanaf haar 16 jaar; zij is thans 44 jaar oud. Haar drie kinderen zijn in België geboren respectievelijk in 1996, 2000 en 2009; zij hebben nooit in een ander land gewoond; zij zijn thans respectievelijk 23 jaar, 19 jaar en 10 jaar. De echtgenoot/vader is sedert 1995 met korte onderbrekingen in België.

De 'oude' OV-nummers 4310093 en 4964506 bevestigen dit lang verblijf.

De bestreden beslissing ontkent niet, kan niet ontkennen, dat verzoekers reeds zo lang in België verblijven. Dit blijkt ook overduidelijk uit het administratief dossier.

In alle redelijkheid kan een dergelijk uitzonderlijk lang verblijf, te buiten gelaten alle andere omstandigheden, quod non, niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid.

Verzoekers verwijzen in dat kader naar wat de Raad van State bepaalde bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998: dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn, maar (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998, R.v.St. 1998, 69). buitengewone omstandigheden "zijn omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen".

Het is evident dat de vermelde langdurige verblijfsperiode van alle familieleden in België onder het begrip valt zoals gedefinieerd door de Raad van State.

Artikel 9bis vreemdelingenwet, de motiveringsverplichting en het redelijkheidsbeginsel zijn hier geschonden.

Derde onderdeel,

Voor zover de bestreden beslissing wel ingaat op het langdurig verblijf van verzoekers in België falen de motieven.

In feite gaan enkel de paragrafen 3 (pagina 1) en paragraaf 2 (pagina 2) van de 'Redenen' over dit langdurig verblijf.

Op pagina 1 betreft paragraaf 3 en pagina 21 B. N.; er wordt melding gemaakt van vier repatriëringen, de laatste op 4.2.2016 naar Tel Aviv. Inmiddels had betrokkene op 23.12.2015 de hier betwiste aanvraag ingediend. De vraag blijft of de laatste repatriëring in die omstandigheden en voordat een beslissing was genomen over de aanvraag machtiging tot verblijf, kon gerepatriëerd worden. Feit is dat betrokkene korte tijd later terug in België was, en op vermelde onderbrekingen na steeds in België heeft verbleven sedert 1995 en hier inmiddels vader is geworden van drie kinderen.

Voor de overige verzoekers is het niet betwist dat zij in België verblijven, zoals hoger aangeduid. Het motief dat betrokkenen zich jarenlang 'genesteld' hebben in illegaal verblijf is ongepast.

Zij hebben hier met vallen en opstaan geprobeerd een leven op te bouwen, waarbij kinderen zijn geboren en deze kinderen hier school hebben gevolgd.

Dat mevrouw B. M. op 16-jarige leeftijd in België kwam wordt blijkbaar betwist; nochtans moet dit blijken uit het administratief dossier van haar ouders en uit haar eigen administratief dossier. De beslissing ontkent verder de realiteit dat de ouders van B. M. wel degelijk een aanvraag verblijf hebben gedaan

voor henzelf en de op dat ogenblik nog minderjarige kinderen. B. M. was op dat ogenblik juist 18 jaar geworden en dat was de reden waarom zij niet betrokken werd. Het is juist dat zij in 1999 geen eigen aanvraag tot regularisatie heeft gedaan; maar zij heeft dit wel gedaan in het kader van de algemene regularisatie van einde 1999 (zie stuk, aanvraag door mr Stefan Van Eyck, aangetekende brief 20.11.2009). Deze aanvraag met toelichting en tientallen stukken is aanwezig in het administratief dossier, en bevestigt dat verzoekster reeds sedert haar jeugd bij haar ouders verblijft.

Op zich is het overigens geen motief met betrekking tot het bestaan van buitengewone omstandigheden anno 2015 (anno 2019) of verzoekster geen, en om welke reden ook, aanvraag heeft gedaan in 1999. Dit zegt niets over het al of niet bestaan van buitengewone omstandigheden zestien of twintig jaar later. Dergelijk motief staat niet in relatie tot de beoordeling van het criterium van de buitengewone omstandigheden.

Op zich zegt een motivering die het lang verblijf niet weerhoudt omdat verzoekers er zelf voor verantwoordelijk zouden zijn, niets over het bestaan van buitengewone omstandigheden.

Welke ook de redenen zijn voor het langdurig verblijf, zij dienen op zich beoordeeld te worden, te buiten gelaten de verantwoordelijkheid hiervoor van verzoekers. Er kan overigens worden opgemerkt dat verzoekers wel lange periodes van getolereerd verblijf in België hebben gehad in het kader van de aanvragen machtiging tot verblijf.

De motiveringsverplichting is hier geschonden.

Vierde onderdeel,

De beslissing stelt, stereotiep zoals in honderden andere beslissingen, dat dit 'onmogelijk kan aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid'. 'De bewering dat zij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.' Deze basisredenering die in de ingetrokken beslissing van 7.6.2016 wordt gehanteerd, wordt in de huidige beslissing hernomen, zij het in andere termen als 'genesteld' en met meer feitelijke randmotieven.

Het motief is niet alleen stereotiep, maar ook dogmatisch; het gaat volledig voorbij aan de reële gegevens van het dossier, zoals door verzoekers in de aanvraag aangehaald:

Verzoekers betwisten formeel dat de lange duur van het verblijf in België niet als een buitengewone omstandigheid zou kunnen aanzien worden, omdat ze zich bewust zouden genesteld hebben in illegaal verblijf. Dit gegeven mag niet dogmatisch gehanteerd worden. Nergens verbiedt artikel 9bis vreemdelingenwet, en bij uitbreiding artikel 6.4. van de Richtlijn om een lang verblijf, ook als dit illegaal is, in aanmerking te nemen. Artikel 6.4. gaat precies over personen die illegaal op het grondgebied verblijven.

Bovendien dient het verblijf geplaatst te worden in de werkelijke context van de andere familieleden die wel verblijfspapieren ontvingen, terwijl B. M. deze om 'technische' redenen van meerderjarigheid niet heeft gekregen. Ook kan niet genegeerd worden dat de Belgische Staat zelf nooit is overgegaan tot effectieve uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten en is er op dit punt minstens een gedeelde verantwoordelijkheid. Komt hier nog bij dat verzoekers vroegere verzoeken tot regularisatie hebben gedaan (in 1999 voor de moeder; in 2009 en 2012 voor het gezin), welke uiteindelijk slechts tot een definitieve beslissing hebben geleid (verzoek 2012) door een arrest van 8 oktober 2015. In deze diverse periodes dient het verblijf als getolereerd aanzien te worden. Er kan dus niet zonder nuance de term 'illegaal' op de ganse verblijfsperiode worden gekleefd.

Essentieel is en blijft dat met de realiteit moet worden rekening gehouden, en deze is het zeer lange verblijf van verzoekers in België.

De overheid heeft bij haar beslissingen ook het redelijkheidsbeginsel te respecteren.

Gezien de hier vermelde concrete gegevens van de situatie van verzoekers is het niet redelijk te vereisen dat zij, om een formele aanvraag tot regularisatie van verblijf te doen, naar Israël gaan.

De beslissing geeft geen afdoend antwoord op deze argumentatie. Alleszins schendt de beslissing de zorgvuldigheidsverplichting door met een louter algemene motivering de specifieke buitengewone omstandigheden zoals aangehaald door verzoekers te negeren.

De betwisting faalt verder waar zij stelt dat niet zou aangetoond worden dat de kinderen hun leven hier hebben opgebouwd. Hoe kan een beslissing zo realiteitsvreemd zijn om te stellen dat kinderen die hier geboren en getogen zijn en die inmiddels de leeftijd hebben bereikt zoals vermeld en die hier steeds verbleven hebben, hier hun leven niet zouden hebben opgebouwd.

Het gaat nog steeds om mensen en levende wezens.

De beslissing stelt dat het loutere feit dat de drie kinderen in België zijn geboren, hier opgevoed zijn en naar school gegaan zijn of nog school lopen, niet automatisch recht op verblijf geeft en evenmin de terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk maakt.

Het eerste onderdeel van het motief heeft niets te maken met het al of niet bestaan van buitengewone omstandigheden; het gaat in casu niet om het vragen van een automatisch recht op verblijf, maar om het aantonen van buitengewone omstandigheden om de aanvraag machtiging tot verblijf in België te doen.

Ook het tweede onderdeel van het motief faalt, minstens wat de redelijkheid betreft. Het is wel bijzonder moeilijk voor kinderen die nooit in Israël zijn geweest om naar dat land terug te keren.

Essentieel in het falen van het motief is dat Israël wordt aanzien als het land van herkomst.

Alleszins voor de drie kinderen is dit niet het land van herkomst; het land van herkomst is België. Er dient een onderscheid te worden gemaakt tussen het land van herkomst en het land waarvan men de nationaliteit heeft. De vreemdelingenwet geeft geen definitie van het begrip 'land van herkomst'; dit kan dan ook niet worden gelijkgesteld met het land waarvan mijn de nationaliteit heeft.

Vijfde onderdeel,

In verband met artikel 8 EVRM hadden verzoekers in de aanvraag een uitvoerige argumentatie ontwikkeld:

Ten overvloede wijzen verzoekers op het actueel bestaan van buitengewone omstandigheden. Zij verblijven jarenlang en ononderbroken in België. Zij zijn hier opgevoed, geschoold of lopen nog school, de drie kinderen zijn in België geboren, zij zijn volledig geïntegreerd in de Belgische gemeenschap en in de Joodse gemeenschap te Antwerpen, zij hebben geen praktische binding meer met Israël, zij kunnen hier onmiddellijk aan het werk, hun andere familieleden hebben legaal verblijf in België, zij beroepen zich op artikel 8 EVRM op zich wat hun gezinsleven betreft, maar ook in de ruimere zin van het familieleven met hun andere legaal in België verblijvende familieleden,...

Artikel 8.2 EVRM vereist een nauwgezette proportionaliteitsafweging en de zogenaamde faire balance toets. Uit de gegevens blijkt dat deze afweging in het voordeel van verzoekers dient uit te vallen. Het is moeilijk betwistbaar dat een verwijdering die minstens maanden zal duren wel een breuk betekent in de familiale relaties, en wel een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Verzoekers hebben geen familie, vrienden of kennissen in Israël waar zij 'korte' termijn zouden kunnen verblijven om de aanvraag daar te doen. Dit is ook volkomen logisch daar zij reeds jarenlang weg zijn uit Israël en de kinderen zelf er nooit geweest zijn of gewoond hebben.

De kinderen gaan hier naar school. Er kan niet gesteld worden dat zij een scholing in het land van herkomst zouden kunnen krijgen, daar zij hun volledige scholing in België hebben gekregen en nog krijgen. Er moet op dit punt rekening gehouden worden met hun leeftijden van 19,15 en 6 jaar. Hoe kan redelijkerwijze verwacht worden dat deze wat hun schoolopleiding betreft van het ene ogenblik op het andere worden overgeplaatst naar een land met een totaal andere schoolcultuur en dit in een taal (Hebreeuws) dat door de kinderen niet beheerst wordt?

Van verzoekers vereisen dat zij naar Israël zouden terugkeren om daar de aanvraag te doen is minstens niet verantwoord rekening houdend met de concrete en omvangrijke buitengewone omstandigheden die

aanwezig zijn. Terugkeren naar Israël zou het verblijf van alle verzoekers in België gedurende lange tijd onderbreken en zo ondermeer (maar niet beperkend) voor gevolg hebben dat de schoolgaande kinderen gedurende die periode geen scholing meer kunnen volgen, wat ook om pedagogische redenen onverantwoord is daar zij hun ganse scholing in België hebben ondergaan.

Eerste subonderdeel,

De bestreden beslissing antwoordt hier op met louter stereotiepe motieven in de paragraaf twee en drie van bladzijde 3 van de beslissing.

De beslissing aanvaardt dat de ouders en een broer van eerste verzoekster in België verblijf hebben, maar dat dit niet afdoende zou zijn voor toepassing van artikel 8 EVRM, omdat geen afhankelijkheid tussen haar en haar ouders/broer is aangetoond.

Dit motief faalt. Verzoekers hadden in de aanvraag een veel ruimere invulling gegeven aan artikel 8 EVRM. Dit artikel heeft betrekking op het gezinsleven en op het privé-leven; het omvat alle belangrijke aspecten van het privé-leven van betrokkenen, waaronder het gezinsleven, maar het is ruimer dan dit laatste. Verzoekers hadden gewezen op ondermeer hun volledige integratie in de Belgische gemeenschap en in de Joodse gemeenschap te Antwerpen. Verzoekers hadden in dat kader een verklaring van de rabbijn voorgelegd. Op deze verklaring wordt op geen enkele wijze inhoudelijk ingegaan. Er wordt enkel gesteld dat het om 'één verklaring' gaat. De beslissing diende deze verklaring inhoudelijk te beoordelen, los van het feit of het al of niet om één verklaring ging.

Maar ook de band met de ouders/broers van eerste verzoekster en dus respectievelijk schoonouders/schoonbroer, grootouders en oom van de andere verzoekers is niet beoordeeld vanuit artikel 8.2. EVRM; er is geen faire balance toets uitgevoerd, hoewel verwerende partij de realiteit van de aanwezigheid van deze familieleden in België niet kan ontkennen.

In dat kader mag de beoordeling zich overigens niet beperken tot de beweerde materiële afhankelijkheid van die personen, te buiten gelaten dat het voor zich spreekt dat ondermeer eerste verzoekster die met haar ouders als kind naar België is gekomen, wel degelijk een band van afhankelijkheid heeft, minstens van morele afhankelijkheid, met haar ouders en broer. Het getuigt van gebrek aan redelijkheid om dit te ontkennen.

Wanneer het dan toch enigszins toegespitst wordt op de situatie van verzoeker (met name over het gegeven dat zij geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst...) wordt opnieuw louter algemeen gesteld dat dit 'geenszins kan aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid'. Waarom dit niet kan aanvaard worden, wordt niet gezegd. Er wordt dan nog geargumenteed dat verzoekers geen bewijs voorleggen van het niet hebben van familie etc... in Israël. Uiteraard is het voor verzoekers onmogelijk om dergelijk negatief bewijs te leveren. Het argument dat mijnheer B. N. naar Israël is gerepatrieerd op 4.2.2016, is uiteraard geen bewijs of aanduiding van het feit dat hij daar familie... zou hebben. Hij is gedwongen gerepatrieerd om de enige reden dat hij de Israëlsche nationaliteit had en verblijft overigens niet meer in Israël.

Tweede subonderdeel,

De rechtspraak van het EHRM (Solomon v. Nederland, nr. 44328/98, 5 september 2000) stelt dat er een proportionaliteitstoets via een fair balance toets dient plaats te vinden, wat algemeen inhoudt dat het oordeel (vijf elementen):

-afhankelijk zal zijn van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend geval;

-van de mate waarin het privéleven daadwerkelijk belemmerd wordt bij verwijdering naar het land van bestemming;

-van de reikwijdte van de banden die betrokkenen hebben met de verdragsluitende Staat in het geding, in casu België;

-van de vraag of er al of niet onoverwinnelijke obstakels zijn dat het privéleven in het land van herkomst wordt voortgezet;

-van de vraag of er elementen zijn die de controle van de immigratie betreffen (bv voorgaande inbreuken op de wetten op de immigratie of overwegingen van openbare orde die voor een uitsluiting pleiten).

Specifiek met betrekking tot kinderen stelt het EHRM in diverse arresten (zie geciteerd in het verder opgenomen arrest RvV nr. 167 409) dat er in alle beslissingen die betrekking hebben op kinderen, hun hoger belang zeer belangrijk is, dat aan deze belangen voldoende gewicht moet worden toegekend, dat de nationale instanties de praktische haalbaarheid en proportionaliteit moeten nagaan bij de door hen genomen maatregelen en effectieve bescherming en voldoende gewicht moeten toekennen aan de hogere belangen van de kinderen, waarop die maatregelen een directe weerslag hebben. Er moet hierbij rekening gehouden worden met de fundamentele vraag of de kinderen een leeftijd hebben waarop zij zich nog kunnen aanpassen aan een andere omgeving.

De bestreden beslissing negeert volledig het belang van de kinderen (allen in België geboren en nooit met enig verblijf in Israël, en respectievelijk geboren in 1996, 2000 en 2009). De kinderen zijn schoolgaand. Twee kinderen waren nog minderjarig op het ogenblik van de aanvraag; thans is nog één kind minderjarig. Zij hebben nooit enige scholing, opleiding of opvoeding gehad buiten België.

Het is in die context een duidelijke schending van de redelijkheidsvereiste en zorgvuldigheidsplicht en van artikel 8 EVRM om botweg te stellen dat het feit dat de kinderen hier naar school gaan 'niet kan aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. ... Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van de kinderen steeds plaatsvond in illegaal verblijf. Hierbij kan opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.'

Naast het volledig inhumane karakter van dit soort motivering, moet ook gesteld dat de beslissing volledig voorbij gaat aan de verplichting de belangen van de kinderen centraal te stellen bij de afweging van artikel 8 EVRM.

De door verzoekers voorgebrachte gegevens met betrekking tot de drie kinderen zijn zeer duidelijk. Zij zijn hier geboren en getogen, hebben hun ganse opleiding in België genoten, kennen Israël niet; zij hebben een leeftijd van 18,15 en 7 jaar op het ogenblik van het indienen van de aanvraag in 2015.

De motivering dat de kinderen 'via hun ouders' een band met Israël hebben en dat ervan mag worden uitgegaan dat hen de Israëlische taal en cultuur werd bijgebracht en dat zij naar Israëlische scholen zijn gegaan, is geen afdoende motief om te stellen dat hen terugsturen naar Israël, al is het voor enkele maanden, quod non, niet disproportioneel zou zijn.

Verzoekers verwijzen naar onderstaand arrest waarin met uitgebreide verwijzing naar de rechtspraak van ondermeer het EHRM in verband met het belang van de kinderen een schending van artikel 8 EVRM aanvaard wordt met betrekking tot drie kinderen van 13,15 en 17 jaar die (slechts) zeven jaar ononderbroken op het grondgebied verbleven en er school liepen.

In casu gaat het over de ganse leefperiode van de kinderen, die nooit een ander land, een andere opleiding, een andere scholing of een andere taal van opleiding dan het Nederlands, gekend hebben. Ook het door de beslissing gehanteerde argument dat de scholing tot stand is gekomen in illegaal verblijf gaat niet op om artikel 8 EVRM niet te respecteren. De aanvraag artikel 9bis vreemdelingenwet is precies bedoeld om aan het illegaal verblijf een einde te stellen en het verblijf te legaliseren; anders zouden immers al die aanvragen worden afgewezen bij gebrek aan belang. Vermeld artikel is inzonderheid bedoeld voor evident schrijnende en prangende humanitaire situaties zoals in casu. Enkel wie ziende blind is kan deze evidentie negeren.

In casu heeft de beslissing onvoldoende (geen) gewicht toegekend aan het belang van de kinderen en heeft ze niet op afdoende wijze de vraag gesteld naar de praktische haalbaarheid en proportionaliteit van de vereiste om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen.

Voor de kinderen is Israël zelfs niet het land van herkomst; zij hebben er nooit gewoond. Er is niet ernstig rekening gehouden met hun leeftijd, met de vraag of zij zich nog aan een verschillende en andere omgeving kunnen aanpassen, zoals vereist door de rechtspraak van het EHRM.

Ten onrechte stelt de beslissing ook dat het eventueel zou gaan om elementen ten gronde. De rechtspraak van het EHRM (zie onderstaand arrest RvV) stelt dat het hoger belang van het kind vereist dat bij het nemen van bestuurlijke beslissingen (dus ook over de ontvankelijkheid) de fundamentele vraag wat de kinderen betreft is of zij zich nog kunnen aanpassen aan een andere omgeving bij de verplichting de aanvraag in het herkomstland in te dienen.

In casu is de motivering dan ook niet evenredig aan het gewicht van de genomen beslissing, en is er een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 in het licht van artikel 8 EVRM.

De bestreden beslissing negeert niet enkel de noodzaak om prioritair rekening te houden met de belangen van de kinderen.

De bestreden beslissing negeert ook het gegeven dat de banden die verzoekers ontwikkeld hebben met andere familieleden en met de buitenwereld in een ernstige proportionaliteitstoets dienen betrokken te worden.

De bestreden beslissing stelt in dat kader enkel dat 'het argument dat andere familieleden van betrokkenen hier legaal in België verblijven, evenmin een buitengewone omstandigheid vormt aangezien de verplichting om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst een tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.'

Opnieuw is dat een louter stereotiep en dogmatisch motief dat op geen enkele wijze een daadwerkelijke proportionaliteitsafweging inhoudt, en in strijd is met de hoger geciteerde vijf elementen die in het kader van de afweging van artikel 8 EVRM in het algemeen dienen gehanteerd te worden.

Verzoekers verwijzen in dit kader ondermeer naar het arrest nr. 167 409 van 11 mei 2016 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoekers verwijzen naar en sluiten zich aan bij de volgende motiveringen waar zij zich bij aansluiten en die toegepast worden op en van toepassing zijn op onderhavige zaak (eigen onderlijningen en vet):

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het Hof) dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda - Muzinga v. Frankrijk*, par. 68). Wat betreft de aangevoerde schending van het privéleven blijkt dat dit begrip niet is gedefinieerd door artikel 8 van het EVRM. Het Hof onderstreept dat het een breed begrip is en het niet mogelijk, noch noodzakelijk is er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29). Het Hof benadrukt dat artikel 8 eveneens het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, *Pretty t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 2346/02, § 61, 2002-III; EHRM 12 september 2012, *Nada/Zwitserland (GK)*, § 151; EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en anderen/België*, § 123) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM 7 februari 2002, *Mikulic t. Kroatië*, nr. 53176/99, § 53, 2002-1). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip "privéleven" in de zin van artikel 8. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (eigen vertaling EHRM 18 oktober 2006, *Uner t. Nederland*, nr. 46410/99, § 59). De Raad wijst erop dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven evenwel niet absoluut is. Het kan immers door de Staten worden omschreven binnen de beperkingen die ze in paragraaf 2 van deze bepaling uitdrukkelijk hebben uiteengezet. Het Hof stelde eveneens dat het intrekken van een verblijfsrecht, bijvoorbeeld omdat de persoon werd veroordeeld voor een crimineel feit, een inmenging betekent in zijn of haar recht op eerbiediging van het privé- en of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse t. Nederland*, § 104). De inmenging van het openbaar gezag is toegestaan voor zover bij de wet is voorzien, voor zover ze geïnspireerd is door een of meerdere van de vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. De Staat beschikt daarbij over een zekere beoordelingsmarge (EHRM, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, 31 januari 2006, § 39;

EHRM, *Sen v. Nederland*, 21 december 2001, § 31; EHRM, *Ahmut v. Nederland*, 28 november 1996, § 63; EHRM, *Gül v. Zwitserland*, 19 februari 1996, § 38; EHRM, *Keegan v. Ierland*, 26 mei 1994, § 49). In casu zou er sprake kunnen zijn van een eerste toelating. De Raad stelt weliswaar op basis van het administratief dossier vast dat verzoeker van januari 2009 tot februari 2012 in het bezit was van een attest van immatriculatie. Daargelaten de vraag of er in casu sprake is van een eerste toelating, dan wel een inmenging in het privéleven, is dit onderscheid in casu van relatief belang, nu in het geval van de eerste toelating moet worden overgegaan tot een fair balance test naar de eventuele positieve verplichtingen van de Staat en in het geval van een inmenging tot een proportionaliteitsonderzoek. Het Hof erkent de relativiteit van dit onderscheid in zijn rechtspraak (EHRM 24 juli 2014, nr. 32504/11, *Kaplan en anderen v. Noorwegen*, § 68 - 69 met verwijzing naar: EHRM 26 april 2007, *Konstadinov v. Nederland*, no. 16351/03, § 46; EHRM 1 december 2005 *Tuquabo-Tekle en anderen v. Nederland*, no. 60665/00, § 42; EHRM 28 november 1996, *Ahmut v. Nederland*, § 63, *Reports of Judgments and Decisions 1996-VI*; EHRM 19 februari 1996, *Gül v. Zwitserland*, § 63, *Reports of Judgments and Decisions 1996-I*; EHRM 21 februari 1990, *Powell and Rayner v. Verenigd Koninkrijk*, § 41, Series A no. 172). Uit de rechtspraak van het Hof blijkt immers dat hoewel er een onderscheid kan gemaakt worden tussen beide soorten van beoordeling, zowel in het kader van een proportionaliteitsonderzoek als in het kader van de fair balance toets het oordeel afhankelijk zal zijn van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend geval, van de mate waarin het privéleven daadwerkelijk belemmerd wordt bij verwijdering naar het land van bestemming, van de reikwijdte van de banden die de betrokkenen hebben met de verdragsluitende Staat in het geding, van de vraag of er al dan niet onoverwinnelijke obstakels zijn dat het privéleven in het land van herkomst wordt voortgezet en de vraag of er elementen zijn die de controle van de immigratie betreffen (bijvoorbeeld voorgaande inbreuken op de wetten op de immigratie of overwegingen van openbare orde die vóór een uitsluiting pleiten (*Solomon v. Nederland* (dec.), nr. 44328/98, 5 september 2000)). Verzoeker stipt geheel terecht aan dat door het Hof bijzondere aandacht wordt besteed aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen. Zo stelt het Hof in het kader van een fair balance test: "the Court observes that the best interests of the applicant's children must be taken into account in this balancing exercise (...). On this particular point, the Court reiterates that there is a broad consensus, including in international law, in support of the idea that in all decisions concerning children, their best interests are of paramount importance (see *Neulinger and Shuruk v. Switzerland*, cited above, § 135, and *X v. Latvia*, cited above, § 96. Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight. » En verder "It [the Court] reiterates that national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any such removal in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly affected by it." (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse t. Nederland*, § 118-120). Zie ook in het kader van de proportionaliteit: "Lorsqu'il y a des enfants, la question fondamentale est celle de savoir si ceux-ci sont d'un âge où ils peuvent s'adapter à un environnement différent (voir parmi d'autres, *darren Omoregie et autres*, précité, §66, *Arvelo Aponte c. Pays-Bas*, n° 28770/05, § 60, 3 november 2011). Il ressort au surplus de la jurisprudence de la Cour que, lorsqu'il s'agit de familles avec enfants, L'intérêt supérieur de l'enfant doit constituer la considération déterminante des autorités nationales dans l'évaluation de la proportionnalité aux fins de la Convention. » (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili t. België*, § 143 -144). Hieruit blijkt dat het Hof onderstreept dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationaal recht, dat in alle beslissingen die betrekking hebben op kinderen, hun hoger belang zeer belangrijk is. Aan deze belangen die op zich niet beslissend zijn, moet wel voldoende gewicht toegekend worden. Nationale instanties moeten de praktische haalbaarheid en proportionaliteit nagaan bij de door hen genomen maatregelen en moeten effectieve bescherming en voldoende gewicht toekennen aan de hogere belangen van de kinderen, waarop die maatregelen een directe weerslag hebben. Hierbij benadrukt verzoeker terecht dat moet worden rekening gehouden met de fundamentele vraag of de kinderen een leeftijd hebben waarop ze zich nog kunnen aanpassen aan een andere omgeving. Het Hof heeft reeds herhaaldelijk verklaard dat de vereisten van de bepalingen van het Verdrag moeten worden beschouwd als een waarborg, en niet gewoon als een bereidwilligheid of een praktische regeling; dat is een van de gevolgen van de voorrang van het recht, een van de grondbeginselen van een democratische maatschappij, inherent aan alle artikelen van het Verdrag (EHRM 5 februari 2002, *Conkat. België*, § 83; 26 april 2007, *Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk*, § 66 en *GwH* 16 januari 2014, nr. 1-2014, B. 8.3.). Uit de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt dat verzoeker en zijn echtgenote inderdaad hebben gewezen op hun uitgebreid privéleven op het grondgebied met een verblijf van zeven jaar, waarvan eveneens een geruime periode in legaal verblijf nu zij benadrukten dat de procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet nog lopende was. Verzoeker en de echtgenote hebben gewezen op het belang van de kinderen, dat de eerste overweging moet vormen bij het nemen van beslissingen door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen en op het feit dat hun minderjarige kinderen in België onderwijs

volgen. Uit het administratief dossier blijkt dat de drie oudste kinderen op het ogenblik van de bestreden beslissing 13,15 en 17 jaar oud zijn en reeds zeven jaar onafgebroken op het grondgebied verblijven zodat deze kinderen de gehele lagere school en/of een zeer groot deel van het middelbaar onderwijs in België genoten hebben. In de bestreden beslissing motiveert de gemachtigde dienaangaande dat de duur van het verblijf geen buitengewone omstandigheid kan uitmaken nu verzoeker meerdere malen het bevel kreeg om het grondgebied te verlaten, waarbij de gemachtigde specifiek verwijst naar de bevelen van 20 april 2007, 28 december 2007, 3 maart 2008, 6 april 2012 en 27 september 2012. Met betrekking tot de kinderen stelt de gemachtigde dat het schoolgaan werd toegestaan voor de duur van de procedures die de ouders opstartten om hun ontwikkeling zo normaal mogelijk te laten verlopen maar dat het niet in het belang is van de kinderen dat hun verblijf op illegale wijze wordt verdergezet. Verder herhaalt de gemachtigde opnieuw dat wat de belangen van de kinderen betreft en het feit dat de kinderen zich persoonlijk gekrenkt en geschaad weten indien ze dienen terug te keren naar de Russische federatie, de kinderen er geen belang bij hebben hun verblijf in België illegaal verder te zetten en dat zij de situatie van de ouders dienen te volgen. In de verweernota benadrukt verweerder dat de afgifte van een attest van immatriculatie geenszins inhoudt dat er een verblijfsrecht werd toegekend maar enkel betekent dat de vreemdeling tijdelijk wordt ingeschreven in het vreemdelingenregister. Volgens verweerder betekent het ontvankelijk verklaren van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en het in het bezit zijn van een attest van immatriculatie geenszins dat eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten uit het rechtsverkeer verdwijnen en moest verzoeker na het ongegrond verklaren van die aanvraag gevolg geven aan de eerdere bevelen. Verweerder acht het dan ook wel degelijk relevant dat op alle bevelen werd gewezen in de eerste bestreden beslissing. Aangaande het feit dat verzoeker zijn kinderen de taal van het herkomstland niet heeft geleerd, stelt verweerder dat dit geenszins te wijten is aan de gemachtigde. De Raad is van oordeel dat verzoeker in zijn eerste onderdeel van het tweede middel met verwijzing naar het arrest van de Raad nr. 112 609 in algemene vergadering gewezen, terecht aangestipt dat gezien het attest van immatriculatie werd afgegeven naar aanleiding van het ontvankelijk verklaren van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op 19 januari 2009, dit als gevolg heeft dat verzoeker niet kan worden verweten het land niet te hebben verlaten gedurende de periode dat hij in het bezit was van een attest van immatriculatie. Als gevolg van de afgifte van dit attest van immatriculatie, dat wel degelijk als een tijdelijk verblijfsdocument moet worden beschouwd, had verzoeker het recht het resultaat van het onderzoek ten gronde van deze aanvraag op het grondgebied af te wachten, hetgeen niet verenigbaar is met de voorheen afgegeven bevelen van 20 april 2007, 28 december 2007 en 3 maart 2008 waarnaar de gemachtigde in de bestreden beslissing heeft verwezen, nu deze bevelen door de afgifte van het tijdelijk verblijfsdocument moeten worden geacht uit het rechtsverkeer te zijn verdwenen (RvS 10 december 2015, nr. 233.201; RvS 26 maart 2015, nr. 11.182; RvV AV 23 oktober 2013, nr. 112 609). Uit deze recentere rechtspraak van de Raad van State, dan diegene waarnaar verweerder in de nota verwijst, blijkt dat de Raad van State deze zienswijze reeds heeft onderschreven. Dit neemt niet weg dat ook na het ongegrond verklaren van de medische regularisatieaanvraag nog bevelen werden uitgereikt en dat verzoeker en diens gezin zich dus inderdaad op het ogenblik van de aanvraag op illegale wijze op het grondgebied bevonden. De Raad kan verzoeker echter eveneens volgen dat het indienen van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet vereist dat men zich legaal op het grondgebied bevindt, dit zou immers in vele gevallen aanleiding geven tot een gebrek aan belang bij de aanvraag, en dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging juist een poging is om aan het illegaal verblijf een einde te stellen. Dienaangaande is de motivering in de bestreden beslissing inderdaad niet afdoende en ernstig aangaande het belang van de kinderen en de moeilijkheden die zij aanvoeren in geval van terugkeer om hun aanvraag in te dienen vanuit het herkomstland, waarbij enkel wordt gesteld dat deze kinderen er geen belang bij hebben hun verblijf op illegale wijze verder te zetten en zij hun ouders dienen te volgen, nu verzoeker met verwijzing naar de rechtspraak van de Raad terecht onderstreept dat de aanvraag juist tot doel heeft om het verblijf te legaliseren. Waar verweerder in de nota nog stelt dat het feit dat de kinderen de taal van het herkomstland niet kennen, niet te wijten is aan de gemachtigde, betreft dit een a posteriori motief. Verzoeker heeft in de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet terecht aangestipt dat onder meer bestuurlijke autoriteiten bij alle maatregelen die kinderen betreffen, het belang van het kind als eerste overweging moeten voorop stellen. Verzoeker gaat hierop in het verzoekschrift eveneens terecht op in met uitgebreide verwijzingen naar rechtspraak van het Hof in het licht van artikel 8 van het EVRM en de bescherming van het privéleven. Door de cirkelredenering in de bestreden beslissing dat het belang van de kinderen niet gebaat is bij het bestendigen van het illegaal verblijf en de vaststelling dat de kinderen hun ouders dienen te volgen, blijkt geenszins dat de gemachtigde voldoende gewicht heeft toegekend aan het belang van de kinderen en dat hij zich op afdoende wijze de vraag heeft gesteld naar de praktische haalbaarheid en proportionaliteit van de vereiste om de aanvraag tot verblijfsmachtiging in het herkomstland in te dienen, hierbij rekening houdend met de leeftijd en de vraag of zij zich nog aan een

verschillende en andere omgeving kunnen aanpassen, zoals vereist door de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van het Hof. Evenmin blijkt hieruit dat op afdoende wijze is gemotiveerd door de gemachtigde waarom de voorliggende situatie van een vader van zeven kinderen waarvan de drie oudste reeds de gehele langere school en/of het middelbaar in België hebben doorlopen en de jongere kinderen de taal van het herkomstland niet zouden machtig zijn, geen element is dat het bijzonder moeilijk maakt de aanvraag in het herkomstland in te dienen. Verweerder gaat in de nota met opmerkingen niet in op de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM. Hij merkt terecht op dat elementen van langdurig verblijf en integratie in principe elementen zijn die het onderzoek aangaande de gegrondheid van de aanvraag betreffen, doch gaat niet in op het uitvoerig betoog van verzoeker, dat wordt gedragen door de rechtspraak van het Hof, aangaande het hoger belang van het kind waaraan afdoende gewicht moet worden toegekend bij het nemen van bestuurlijke beslissingen en de fundamentele vraag of de kinderen gezien hun leeftijd en langdurig deels legaal verblijf in België zich nog kunnen aanpassen aan een andere omgeving bij de verplichting de aanvraag in het herkomstland in te dienen en of dit het niet bijzonder moeilijk maakt de aanvraag in Rusland in te dienen. De Raad volgt in casu dan ook de conclusie van verzoeker dat uit de samenlezing van de rechtspraak van de Raad van State en de rechtspraak van het Hof aangaande het belang van het kind, niet blijkt dat de bestreden beslissing op een afdoende wijze is gemotiveerd. De motivering is in casu niet evenredig aan het gewicht van de genomen beslissing, bijgevolg wordt een schending vastgesteld van artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 in het licht van artikel 8 van het EVRM. Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond.

Het recht op artikel 8 E.V.R.M. van verzoekers kan een buitengewone omstandigheid uitmaken in de zin van artikel 9bis vreemdelingenwet (RvV 29 april 2010, nr. 42.695; RvV 4 september 2009, nr. 31.162).

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft ten onrechte geoordeeld dat het geen schending van art. 8 E. V.R.M. uitmaakt wanneer verzoekers terug worden gestuurd naar Israël om aldaar haar verzoek in te dienen.

Derde onderdeel,

De beslissing stelt dat de overige aangehaalde elementen (mevrouw M. is sinds 1991 in België, gehuwd, haar kinderen zijn hier geboren, zij spreekt Nederlands, haar kinderen gaan hier naar school), elementen van integratie zijn die behoren tot de gegrondheid.

De motivering die in dat kader gegeven wordt is standaard en stereotiep en houdt op geen enkele wijze rekening met de specifieke omstandigheden die verzoekers in hun aanvraag hadden ontwikkeld. Elementen van integratie kunnen inderdaad op zich buitengewone omstandigheden uitmaken. De wet en met name artikel 9bis vreemdelingenwet stelt hier geen beperkingen aan Artikel 9bis en artikel 6.4 van de Richtlijn verbieden nergens om een lang verblijf, ook al is dit illegaal, in aanmerking te nemen. Artikel 6.4 van de Richtlijn gaat precies over personen die illegaal op het grondgebied verblijven.

De Dienst voor Vreemdelingenzaken houdt hier aldus geen rekening met de realiteit nl. het lange verblijf van verzoekers in België.

De bewering, in dit kader, dat de elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag, is onterecht gelet op de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die luidt als volgt:

« Les circonstances exceptionnelles, qui ne sont pas définies par l'article 9bis précité, ne sont pas des circonstances de force majeure. Partant, il appartient à l'autorité d'apprécier, dans chaque cas d'espèce, le caractère exceptionnel des circonstances alléguées par l'étranger, étant entendu que l'examen de la demande sous deux aspects. celui de la recevabilité et celui du fond, n'exclut nullement qu'un même fait soit à la fois une circonstance exceptionnelle permettant l'introduction de la demande en Belgique et un motif justifiant l'octroi de l'autorisation de séjour. »(RvV 21 december 2009, nr. 36.370.) (eigen onderlijning)

Ook het hoger uitvoerig geciteerde arrest van de RvV onderschrijft dit standpunt.

Dat de beslissing om deze redenen dient te worden vernietigd."

2.2.1. Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

Verzoekers voeren elementen aan met betrekking tot hun gezinsleven en hun privéleven. Zij verbinden de beoordeling van deze elementen in het middel zowel aan het begrip 'buitengewone omstandigheden' overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet als aan artikel 8 van het EVRM.

Om tot een beoordeling over te gaan wordt in eerste instantie het wettelijk kader geschetst binnen hetwelk de bestreden beslissing werd genomen.

2.2.2. Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte, enz. Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

2.2.3. De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij kon oordelen of verzoekers voldoende aannemelijk hebben gemaakt dat het voor hen onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om hun aanvraag te doen vanuit hun land van oorsprong of het land waar zij gemachtigd zijn te verblijven.

2.2.4. Waar verzoekers in een eerste onderdeel aanvoeren dat zij op 24 november 2009 reeds een eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf indienden op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en dat deze aanvraag op 14 februari 2011 ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard, merkt de Raad op dat het enkele feit dat een eerdere aanvraag ontvankelijk werd verklaard de verwerende partij niet bindt bij de beoordeling van een latere, nieuwe aanvraag. Een administratieve beslissing heeft geen gezag van gewijsde en elke aanvraag dient op zijn eigen merites te worden beoordeeld. De gegevens tussen beide aanvragen zijn niet noodzakelijk dezelfde. Zo blijkt uit de niet betwiste motieven van de bestreden beslissing dat tweede verzoeker minstens in 2013 vrijwillig naar Israël ging (inreisstempel paspoort) en gedwongen werd verwijderd naar Israël in 2016. Ook wordt gemotiveerd dat de verzoekers geen gegevens hebben aangebracht met betrekking tot het schoollopen van hun kinderen na 2009. De beoordeling van de buitengewone omstandigheden – de vraag of er elementen zijn die verhinderen dat de aanvraag wordt ingediend in het land van herkomst – dient geval per geval te worden beoordeeld. Het feit dat in het verleden bepaalde elementen in aanmerking werden genomen als buitengewone omstandigheid, brengt niet per definitie mee dat deze elementen thans nog aanwezig zijn. Het komt verzoekers in de huidige zaak aldus toe *in concreto* aan te tonen waarom de buitengewone omstandigheden niet correct werden beoordeeld.

Waar verzoekers nog aanvoeren dat het aan de verwerende partij toekomt om aan te tonen waarom de omstandigheden sedert de vorige beslissing zouden gewijzigd zijn, worden zij niet bijgetreden. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt in het kader van een wederkerig bestuursrecht evenzeer ten aanzien van de burger. Zoals hoger uiteengezet komt het de verzoeker om machtiging tot verblijf toe om aan te tonen welke de buitengewone omstandigheden zijn die de aanvraag in het land van herkomst verhinderen.

Het eerste onderdeel is niet gegrond.

2.2.5. In het tweede, derde, vierde en vijfde middelonderdeel voeren verzoekers aan dat eerste verzoekster sedert haar zestiende in België verblijft. In de bestreden beslissing wordt hierover gemotiveerd:

“Echter, mevrouw legt hiervan geen enkel bewijs voor evenmin bevat het administratief dossier hiervan de nodige bewijsstukken. Mevrouw beroept zich daarnaast op het feit dat zij louter om de technische redenen van meerderjarigheid geen verblijfsmachtiging ontving terwijl haar ouders en broers wel gemachtigd werden tot verblijf. Echter, we stellen vast dat uit het administratief dossier van mevrouw niet blijkt dat zij een aanvraag deed in toepassing van de wet van 22 december 1999 zoals haar ouders en broers dat wel deden. Ook bij huidige en vorige aanvragen 9bis legt betrokkene geen enkel bewijs

dat zij effectief een aanvraag tot verblijfsmachtiging deed in deze periode. Betrokkene kan zich hierop dan ook niet nuttig beroepen en noch minder op de bewering dat deze machtiging haar louter om haar meerderjarigheid zou geweigerd zijn. Deze bewering wordt niet ondersteund door de objectieve informatie die zich in haar administratief dossier bevindt. Huidige aanvraag 9bis is de eerste poging van mijnheer om een verblijfsmachtiging te bekomen.”

Verzoekers betogen: *“Het is juist dat zij in 1999 geen eigen aanvraag tot regularisatie heeft gedaan; maar zij heeft dit wel gedaan het kader van de algemene regularisatie einde 1999 (zie stuk, aanvraag door mr Stefan Van Eyck, aangetekende brief 20.11.2009). Deze aanvraag met toelichting en tientallen stukken is aanwezig in het administratief dossier, en bevestigt dat verzoekster reeds sedert haar jeugd bij haar ouders verblijft.”*

Verzoekster betwist aldus niet dat zij niet samen met haar ouders in 1999 een regularisatie-aanvraag heeft ingediend, maar stelt dat zij er in haar aanvraag van 20 november 2009 op heeft gewezen. Wat er ook van zij, in het administratief dossier bevinden zich geen stukken waaruit blijkt dat eerste verzoekster in 1999 een regularisatie-aanvraag samen met haar ouders heeft ingediend. Zij legt ook geen stukken neer waaruit blijkt dat het motief dat eerste verzoekster pas voor het eerst een regularisatie-aanvraag indiende in 2009, niet correct zou zijn. Verzoekers merken terecht op dat de openbare veiligheidsnummers van verzoekers' dossiers bij de Dienst Vreemdelingenzaken 'oude' nummers zijn. Dit houdt evenwel nog geen bewijs in van een permanente aanwezigheid op het grondgebied, noch dat zij reeds vroeger een verblijfsaanvraag zouden hebben ingediend. In het middel verklaren verzoekers zelf dat tweede verzoeker sedert 1995 'met korte onderbrekingen in België is', hetgeen toch aanwijst dat zijn aanwezigheid in België niet permanent is. Verzoekers brengen zelf geen meer concrete elementen aan ter verduidelijking van die verklaring. Wel blijkt inderdaad dat de drie kinderen werden geboren in België in 1996, 2000 en 2009 zodat minstens op die tijdstippen verzoekster in België verbleef. De bestreden beslissing betwist op zich ook niet dat verzoekers in die periode in België zouden hebben verbleven. Dit doet evenwel echter niet automatisch besluiten dat verzoekers tot aan het nemen van de bestreden beslissing in 2019 permanent het centrum van hun belangen in België hadden. De Raad wijst er in dit verband op dat in het politieverlag met betrekking tot de woonstcontrole d.d. 2 december 2009 werd vastgesteld dat tweede verzoeker zich op dat ogenblik om familiale redenen in Israël bevond.

Waar verzoekers aanvoeren dat de drie kinderen steeds in België hebben gewoond, dat daarom dan ook als het land van herkomst zou moeten worden beschouwd, wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd:

“Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun drie kinderen in België geboren zijn, dat zij hier zijn opgevoed en naar school gegaan zijn of nog school lopen. Echter, we merken op dat het loutere feit in België geboren te zijn, naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf opent. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk. Wat betreft de scholing van de drie kinderen stellen we vast dat uit de voorgelegde stukken blijkt (rekening houden met de voorgelegde stukken bij de aanvragen 9bis uit 2009 en 2012) dat oudste zoon Y. hier school liep van schooljaar 2003/2004 tot en met schooljaar 2008/2009. Van latere schooljaren bevat het administratief dossier geen enkel bewijs. Voor A. worden voor dezelfde periode schoolattesten voorgelegd, maar geen enkel bewijs van scholing na schooljaar 2008/2009. Wat betreft hun dochter M., voor haar wordt geen enkel schoolattest voorgelegd, enkel een niet gedateerd deel van een inschrijvingsformulier. Betrokkenen tonen dus enkel aan dat hun beide zonen hier schoolliepen in de periode van 01.09.2003 tot en met 30.06.2009. We stellen vast dat betrokkenen bij huidige aanvraag 9bis geen enkel schoolattest voorleggen. Betrokkenen verwijzen uitsluitend naar de voorgelegde stukken bij de aanvragen 9bis uit 2012 en 2009. We stellen echter vast dat bij de aanvraag uit 2012 ook geen recente schoolattesten worden voorgelegd. Enkel de aanvraag 9bis uit 2009 bevat schoolattesten.

Betrokkenen leggen dus geen enkel attest voor dat betrekking heeft op hun kinderen en dit voor de afgelopen tien jaar, noch op schools vlak, noch op het vlak van hobby's of vrijetijdsbesteding noch op het vlak van sociale banden. De ingeroepen elementen kunnen dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid gezien het feit dat betrokkenen nalieten hun dossier de laatste tien jaar te actualiseren met recente bewijsstukken. Betrokkenen tonen op geen enkele wijze aan dat hun kinderen effectief hun leven hier opgebouwd hebben. Het gaat hier dus om een loutere bewering en dat is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.”

In de bestreden beslissing wordt aldus gemotiveerd dat verzoekers niet aantonen dat de kinderen na 2009 nog school liepen in België. Verzoekers benadrukken doorheen de verschillende

middelonderdelen dat zij reeds zeer lang in België verblijven en dat de kinderen in België zijn geboren en er hun hele leven naar school zijn gegaan. Met deze verklaringen weerleggen zij echter geenszins de vaststelling in de bestreden beslissing dat er sedert 2009 geen schoolattesten werden neergelegd, net zo min als op het vlak van hobby's of vrijetijdsbesteding. De bestreden beslissing besluit op dit punt dan ook dat verzoekers niet aantonen dat hun kinderen na 2009 effectief hun leven in België hebben opgebouwd.

Waar verzoekers kritiek zouden hebben op het motief dat ze zich jarenlang 'genesteld' hebben in illegaal verblijf, gaat het *in casu* om de volgende passage:

"Bovendien stellen we vast dat betrokkenen zich jarenlang genesteld hebben in illegaal verblijf. Pas op datum van 24.11.2009 deed mevrouw een eerste poging om een verblijfsmachtiging te bekomen hoewel zij beweert sinds 1991 in België te verblijven."

In essentie stelt het motief dat verzoekers een zeer lange periode in België hebben geleefd zonder wettig verblijf en dat pas jaren later, in 2009, voor het eerst een poging werd gedaan om een verblijfsmachtiging te bekomen. Dit motief staat voorts niet op zichzelf, maar moet worden samen gelezen met de overige - hierboven reeds aangehaalde - motieven, waarbij ook wordt vastgesteld dat een duurzaam verblijf in België, het schoolgaan van de kinderen, e.d. in de periode na 2009, niet werden aangetoond.

Verzoekers achten het motief 'ongepast' en betogen dat een langdurig illegaal verblijf het bestaan van buitengewone omstandigheden niet uitsluit. Deze kritiek gaat echter voorbij aan de essentie van de motivering, die inhoudt dat de duurzame verankering in België - bij gebreke aan recente bewijzen - niet van die aard is dat er sprake is van buitengewone omstandigheden.

Waar verzoekers aanvoeren dat het niet realistisch is om te vragen van de kinderen om de scholing aan te tonen omdat het, nu zij hier zijn geboren en opgegroeid, vanzelfsprekend is, werd hoger reeds aangestipt dat het aan de aanvrager van het verblijfsvoordeel toekomt om de aanvraag te staven met de elementen die hij dienstig acht. De Raad ziet ook niet in waarom het voor hen bijzonder moeilijk zou zijn om dergelijke attesten bij te brengen, nu zij verklaren nog steeds naar school te gaan in België en zij naar aanleiding van hun regularisatieaanvraag in 2009, er wel degelijk in slaagden bewijzen van scholing op dat ogenblik aan te brengen. Ook naar aanleiding van het huidige beroep brengen verzoekers geen enkel recent bewijs van scholing met betrekking tot hun kinderen bij.

2.2.6. De uiteenzetting met betrekking tot artikel 8 van het EVRM in het vijfde onderdeel steunt op dezelfde feitelijke elementen die worden aangevoerd in de voorgaande onderdelen. Zoals hoger reeds werd uiteengezet, weerleggen verzoekers echter niet de overwegingen in de bestreden beslissing waaruit blijkt dat de duurzame banden en onvoldoende zijn aangetoond.

Daarnaast motiveert de bestreden beslissing wel degelijk waarom het bestuur van oordeel is dat de kinderen voldoende het Hebreeuws beheersen om aansluiting te vinden bij het onderwijsstelsel in Israël. Hoger werd ook vastgesteld dat er geen bewijzen van scholing in België werden geleverd na 2009. De Raad wijst er ook op dat de oudste zoon (derde verzoeker) geboren werd in 1996 en op het ogenblik van de aanvraag reeds niet meer schoolplichtig was. Verzoekers leveren geen enkele informatie met betrekking tot eventuele hogere studies die hun oudste zoon actueel zou volgen.

De bestreden beslissing motiveert bovendien aan de hand van de neergelegde scholingsattesten dat de onderwijsinstelling zich sterk maakt het Hebreeuws te onderwijzen op een niveau dat toelaat gemakkelijk verder te kunnen studeren in Israël. Verzoekers maken niet aannemelijk dat het oordeel dat zij aansluiting kunnen vinden in de Israëlische maatschappij, op dit punt kennelijk onredelijk zou zijn.

Verzoekers voeren verder in het eerste subonderdeel van het vijfde middelonderdeel aan dat de afhankelijkheidsbanden met verzoeksters ouders en broer ruimer zijn dan het gezinsleven *strictu sensu* en ook behoren tot de ontwikkeling van het privéleven. Ze wijzen erop dat zij behoren tot de Joodse gemeenschap in België waarin ze volledig geïntegreerd zijn en dat er niet inhoudelijk wordt ingegaan op de verklaring van de rabbijn die ze voorlegden. Verder wijzen ze nog op de banden met de ruimere familieleden in België en betogen ze dat er sprake is van een morele afhankelijkheid van eerste verzoeksters ouders in België.

De bescherming van het gezinsleven geboden door artikel 8 van het EVRM heeft in beginsel betrekking op het kerngezin. Waar eerste verzoekster aanvoert dat zij als minderjarige met haar ouders in België toegekomen is, werd in de bestreden beslissing uitdrukkelijk gemotiveerd dat verzoekster pas voor het eerst een aanvraag om machtiging tot verblijf indiende in het jaar 2009 en daarnaast dat geen recente bewijzen van scholing van de kinderen, vrijetijdsbesteding of hobby's, die dateerden van na 2009, werden bijgebracht. Hoewel op zich niet wordt betwist dat verzoekster geruime tijd in België heeft verbleven – zij kreeg een bevel om het grondgebied te verlaten in 1993 en haar kinderen werden in België geboren in 1996, 2000 en 2006 – acht de verwerende partij de verblijfsomstandigheden en de duurzame verankering in België geenszins duidelijk. Verzoekster betwist niet dat ze niet materieel afhankelijk is van haar ouders.

In de mate verzoekster verwijst naar 'morele' afhankelijkheidsbanden met haar ouders, gaat het haar er om contact te houden met de familieleden die geen deel uitmaken van het kerngezin. Het houden van contact met deze ruimere familiebanden en het behoren tot de Joodse gemeenschap hebben hier betrekking op het ontwikkelen van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Dit privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met België is aangegaan, zoals het spreken van de taal, het volgen van een opleiding, het hebben van (vrijwilligers)werk, het deelnemen aan verenigingsleven, het aangaan van vriendschappen en het aangaan en onderhouden van (familie)relaties, enz.

Het recht op eerbiediging van het privéleven omvat ook het recht op persoonlijke ontwikkeling en het recht om relaties met andere mensen en met de buitenwereld in het algemeen aan te knopen en te onderhouden (EHRM 12 september 2012, *Nada/Zwitserland (GK)*, § 151; zie ook EHRM 16 december 20114, *Chbihi Loudoudi en anderen/België*, § 123).

De bescherming van artikel 8 is voornamelijk bedoeld om de persoonlijke ontwikkeling, zonder inmenging van buitenaf, te verzekeren van ieder individu in zijn relaties met anderen (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 83). Artikel 8 houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 29 april 2002, *Pretty/Verenigd Koninkrijk*, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 95-96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan. De kern van het grondrecht op bescherming van het privéleven bestaat erin dat het individu de vrijheid wordt gegeven om menselijke contacten en sociale banden uit te bouwen.

Vaste rechtspraak van het EHRM stelt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 8 april 2008, *Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk*; EHRM 4 december 2012, *Butt t. Noorwegen*).

Verzoekers voeren aan dat er, omwille van eerste verzoeksters langdurig verblijf in België, het feit dat de kinderen in België zijn geboren en opgegroeid en het feit dat zij als gezin hier reeds meer dan twintig jaar leven, inderdaad sprake is van dergelijke buitengewone omstandigheden. Zij vervolgen in het tweede subonderdeel, met verwijzing naar het arrest van het EHRM, *Solomon t. Nederland*, nr. 4432898 van 5 september 2000, dat in het bijzonder rekening moest worden gehouden met het belang van de kinderen.

De Raad kan er bij het beoordelen van verzoekers' betoog niet aan voorbijgaan dat, hoewel de kinderen werden geboren in België en verzoekers aannemelijk maken dat zij een ruime periode in België hebben gewoond, in de bestreden beslissing veel belang wordt gehecht aan het feit dat er geen schoolattesten werden neergelegd die dateren van na 2009, net zo min als bewijzen van hobby's of vrijetijdsbesteding. De banden met België en het bestaan van obstakels die een terugkeer naar Israël in de weg staan worden door verzoekers dan ook niet aannemelijk gemaakt. Verzoekers doen, ondanks de uitgebreide uiteenzetting in het middel, niet de minste poging om deze vaststelling te weerleggen.

Waar verzoekers betwisten dat zij een band met Israël zouden hebben, motiveert de bestreden beslissing dat de Antwerpse onderwijsinstelling waar twee van de drie kinderen tot 2009 naar school gingen zich erop beroemt hun leerlingen voor te bereiden op verdere studies in Israël. In tegenstelling tot wat verzoekers beweren in het middel wordt in de bestreden beslissing wel degelijk gemotiveerd

waarom de verwerende partij van oordeel is dat er nog steeds sprake is van banden met Israël en dat niet blijkt dat de banden in België voldoende duurzaam zijn:

“Betrokkenen leggen dus geen enkel attest voor dat betrekking heeft op hun kinderen en dit voor de afgelopen tien jaar, noch op schools vlak, noch op het vlak van hobby's of vrijetijdsbesteding noch op het vlak van sociale banden. De ingeroepen elementen kunnen dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid gezien het feit dat betrokkenen nalieten hun dossier de laatste tien jaar te actualiseren met recente bewijsstukken. Betrokkenen tonen op geen enkele wijze aan dat hun kinderen effectief hun leven hier opgebouwd hebben. Het gaat hier dus om een loutere bewering en dat is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

Volledigheidshalve merken we op dat betrokkenen ondanks hun beweerde jarenlange verblijf zeer weinig integratiestukken voorleggen.”

In het derde (sub)onderdeel betwisten verzoekers het motief dat de elementen met betrekking tot het lange verblijf, de kinderen die hier geboren zijn en het Nederlands spreken elementen van integratie zijn die behoren tot de gegrondheidsfase van het onderzoek. Verzoekers' kritiek hierop doet echter geen afbreuk aan de hogerstaande bespreking. Daaruit bleek dat in de bestreden beslissing wel degelijk werd onderzocht of het school lopen van de kinderen en de elementen van lang verblijf konden worden beschouwd als een uitzonderlijke situatie in het licht van artikel 8 van het EVRM. Verzoekers worden bijgevolg niet bijgetreden waar zij stellen dat de elementen van integratie, langdurig verblijf en de belangen van de kinderen werden afgewogen bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden. Er werd wel degelijk onderzoek verricht naar de elementen met betrekking tot het duurzaam verblijf en de duurzame banden in België en de verklaarde onmogelijkheid om zich te integreren in Israël. Dat de verwerende partij verder van oordeel is dat deze elementen moeten worden beoordeeld in de gegrondheidsfase van het onderzoek, doet daar geen afbreuk aan.

Het middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf november tweeduizend negentien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT